

Recensie: Oscar and the Wolf op Rock Werchter**1/2

Festivalwei Werchter
vrijdag 30 juni 2017

foto © Play It Again Sam

Recensie:

Oscar and the Wolf zit met een imagoprobleem van jewelste. De band rond Max â€“ ‘Voor eeuwig’ â€“ Colombie haalde zijn afspraak met de fans en deadline niet om twee optredens in het Sportpaleis die aanvankelijk voorzien waren voor 29 en 30 april neer te zetten. Reden was de opname van het album ‘Infinity’, ook wel de moeilijke tweede genoemd omdat veel bands en artiesten er niet in slagen om het niveau en succes van hun debuutplaat te evenaren, die langer duurde dan aanvankelijk gepland. Dat was al een veeg teken. En ondertussen weten we waarom. De eerste single ‘So real’ die de electropopgroep uitbracht uit die nieuwe plaat flopte grandioos en de tweede single ‘Breathing’ die op amper een maand na de eerste single uitgebracht werd, is in zijn tweede week in de Vlaamse hitlijst al gezakt van 18 naar 25. Dat zijn niet meteen resultaten om vrolijk van te worden. ‘Hoe zou het eraan toegaan op het hoofdkwartier van Play It Again Sam?’, vraag je je dan af als muzikjournalist. ‘Slaat daar het angstzweet al een beetje toe ondertussen?’ Max Colombie zag het nochtans allemaal door een roze (zonne)bril in The Barn op Rock Werchter maar kwam niet verder dan nagenoeg een exacte kopie brengen van het optreden op Down the Rabbit Hole een week geleden.

Aan de showelementen heeft het alvast niet gelegen. Oscar and The Wolf trekt een horizontaal ledscherm als modern doek op. Dat is wit belicht terwijl er bovenuit rook naar beneden zijn weg zoekt. De witte visual zakt naar beneden. Een tijd staat de ganse band achter het ledscherm dat geen licht meer geeft waarop het terug de nok van The Barn opzoekt. Kennelijk heeft de groep twee intro's nodig want ook opener ‘So Real’ kent er een. De pulserende beats doen het publiek meeklappen. Colombie die in Mozart-outfit verschijnt met witte brede mouweinden, roze stukje en daarover een zwart glitter giletje voor vrouwen, staat in tegenlicht vrouwelijk met zijn lichaam te wiegen. Tijdens ‘The Game’ worden de CO2-jets voor het eerst aangezet terwijl Max de fans met de handen naar voor en achter laat duwen. In ‘Honey’ vraagt hij het publiek of ze zijn gekomen om te feesten. Opvallende gelijkenissen horen we in de muzikale begeleiding met Dua Lipa's ‘Be the one’ wat geen goed teken is.

Tijdens ‘You're mine’ richt de zanger zijn micro naar het publiek dat meeklapt en joelt. Een opblaasbare banaan geraakt niet tot bij hem aan de catwalk hoewel hij er wel naar probeert te reiken met zijn hand. Met ‘Come on fucking Werchter!’ probeert ie de sfeer op te poken die constant inzakt. Geen idee wat deze band die toch wel een zekere chillfactor heeft, te zoeken heeft op Tomorrowland op 23 en 29 juli trouwens. Hoor maar naar die pianobegeleiding door een sterke Ozan Bozdog in ‘You're mine’ en ‘Moonshine’ dat uitsluitend begeleid wordt door synths, waar even een schoonheidsfoutje in de intro zat trouwens. Dan lijkt de band even goed of misschien nog beter geschikt te zijn voor het Klarafestival zeker met een frontman die zich als Mozart kleedt. Zeker, ‘You're mine’ heeft ook live even een crescendo en versnelling in zich. Maar in se is dit een rustig nummer. Tijdens ‘Moonshine’ vraagt Colombie het publiek om de smartphones en de aanstekers aan te steken.

Het nieuwe ‘Runaway’ ligt min of meer in de lijn van ‘Undress’. Ook hier ligt het tempo laag. Max doet een Regi'tje tijdens dat laatste nummer wanneer ie met ‘Hands up in the sky!’ het publiek vraagt om de handjes in de lucht te gooien. Vuurvisuals zien we tijdens ‘Joaquim’ terwijl het wat saaie nummer ‘Touch down’ de aandacht moet behouden via de felle witte belichting. ‘I want you to know this is a celebration

tonight. Ok?' maant de zanger het publiek aan.

Gehijg in een loop horen we dan weer in 'Breathing' dat rustig start maar na verloop van tijd pas zijn midtempo beat krijgt en visueel voorzien wordt van zeepbellen. 'Princes' krijgt dan weer vlammen mee die weliswaar een fractie te laat komen na de kicks. Het luide applaus, gekir en voetgestamp daarna leek Max wat in verlegenheid te brengen waarbij hij eindelijk overging in het Nederlands: 'Dankzij jullie staan wij hier nu opnieuw. Dank u.'. Meteen nodigde hij de fans ook uit voor het tweede uitgestelde concert in het Sportpaleis en zette vervolgens 'Strange entity' afwisselend in tussen hem, lang niet zo toonvast overiges, en het publiek aan de zang. Met een kushandje nam Colombie afscheid van het publiek terwijl ie de bandleden erbij haalde waarvan er twee het moment/publiek nog even wilden vastleggen op hun smartphone.

Oscar and the Wolf staat anno 2017 vooral voor een chill out en laid-back popband. Vreemd dus dat Max maar bleef vragen 'Ok Werchter do you want a party or what?' 'Welk feestje?' vroegen we ons af. Als je in se chill out electromuziek brengt en eigenlijk beter past op een podium, wat meer rechts van The Barn, aan de Aperero, dé nieuwe spot van Rock Werchter die anno 2017 aantoonde dat het festival stilaan richting identiteitscrisis afstevent omdat het wel erg verglijdt naar een die tot voor kort to-taal niet de hare was?

< Bert Hertogs >

De setlist:

So Real
The Game
Honey
You're Mine
Runaway
Joaquim
Touch down
Undress
Moonshine
Breathing
On Fire
Princes
Strange Entity